Iulian Boldea, Dumitru-Mircea Buda (Editors)
CONVERGENT DISCOURSES. Exploring the Contexts of Communication
Arhipelag XXI Press, Tîrgu Mureș, 2016
ISBN: 978-606-8624-17-4
Section: Language and Discourse

LEXICAL ELEMENTS BELONGING TO THE SEMANTIC GROUP OF THE APPELLATIVES "MAD/STUPID", REFLECTED IN THE TOPONYMY FROM OLTENIA AND MUNTENIA

Iustina Burci

Researcher II, PhD, "C.S. Nicolăescu Plopșor" Institute of the Romanian Academy

Abstract: Human typology and character are two of the habitually used elements in the sphere of the Romanian nicknames/appellations, giving "colour" to the autochthonous anthroponomy, due to the imaginative, and in the same time critic spirit, which depicts the members of a community.

Moreover, the toponymy itself benefits, equally, from these "products" of the imaginative-ironic designation, being demonstrated the fact that the people's names are implicated in the emerging of the places' names, more frequently than the names of places are implicated in the forming of anthroponyms.

In the present work, the human typological segment that supplied the lexical material is that framed within the semantic area of the appellatives "mad/stupid"; the form in which they are "materialized" in the toponymy from Oltenia and Muntenia represents the subject of our analysis.

Keywords: nickname, anthroponomy, transfer, toponymy, mad/stupid.

Terminologiile nu-şi pot fi suficiente sieşi, nici măcar cele care aparţin ştiinţelor exacte. Matematica, spre exemplu, împarte noţiunea *funcţie* cu sistemul administrativ, gramatica, chimia, fiziologia şi, în ultimele decenii, cu informatica, limbajul[1] IT etc. Toate

[1] Unul dintre marii „consumatori" de material lexical împrumutat din alte ştiinţe este, astăzi, mediul informatic. Iată câteva „mostre" din religie: *avatar* (engl. „avatar") – în spaţiul virtual, cum sunt anumite tipuri de camere de conversaţie din Internet, reprezentarea grafică a unui utilizator; sensul de bază al acestui termen religios este cel de reîncarnare succesivă a unei fiinţe; geografie: *cascadă* (engl. „cascade") – elemente suplimentare ataşate unui articol de meniu sau de o casetă cu listă, dintre care utilizatorul poate alege pentru a interacţiona cu alte elemente de ecran; alimentaţie: *prăjitură* (engl. „cookie") – în World Wide Web, bloc de date pe care un server Web îl stochează într-un sistem client. Când utilizatorul revine la situl Web respectiv, browserul trimite serverului o copie a prăjiturii. Prăjiturile sunt utilizate pentru a identifica utilizatorii, pentru a instrui un server să trimită o versiune personalizată a paginii Web cerute, pentru a prezenta informaţii referitoare la contul utilizatorului şi pentru alte operaţii cu caracter administrativ etc. (exemplele şi explicaţiile lor au fost extrase din: Dragoş Vlad Topală, *Jargonul informatic: între terminologie şi expresia colocvială*, în „Analele Universităţii din Craiova", Seria Ştiinţe Filologice, Lingvistică, anul XXXI, nr. 1-2, 2009, Editura Universitaria, pp. 398-399). Uneori, metaforele se pot afla la baza unor domenii noi – „metafora pungii pentru teoria mulţimilor; metafora săgeţii pentru teoria categoriilor; metafora cutiei negre pentru cibernetică; metafora animală şi metafora maşinii

BDD-A25407 © 2016 "Petru Maior" University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:01 UTC)

terminologiile se pot afla, la un moment dat, în postura de importatoare sau exportatoare de termeni, într-un circuit continuu a cărui menire este aceea de a umple goluri terminologice şi de a oferi o „bază comună de înţelegere”[2] în alcătuirea şi transmiterea mesajelor.

Toponimia, căci la aceasta ne vom referi în continuare, nu dispune, aidoma celorlalte ştiinţe, de autonomie lexicală, fiind ombilical legată de sursa mamă – limba comună, ale cărei elemente pot ajunge în inventarul numelor de locuri în mod direct, ori pe filieră antroponimică. În prima situaţie, terminologia entopică[3] este cea care vine să completeze un limbaj geografic specializat, insuficient în raport cu varietatea geomorfologiei terestre. În cea de-a doua, antroponimele apar frecvent în ipostaza de *particularizatori lexicogramaticali*[4] (modificatori: *Balta Borogeanu, Balta de la Buzatu, Balta la Tică, Balta pe la Dobrilani* etc. şi posesori: *Balta Sandului, Balta lu Anghel, Balta Anicăi, Balta Adămeştilor* etc.), folosiţi pentru a potenţa „funcţia de individualizare a unor nume de locuri care-i încorporează în formula denominativă topică”[5]; formulă denominativă care nu ne mai poate crea surprize, la nivel structural, fiind una deja bine cunoscută în literatura de specialitate (simplă, compusă, analitică). Particularizatorii, în schimb, cei antroponimici, în special – căci analiza noastră va avea la bază un astfel de segment – ne mai pot surprinde încă datorită faptului că mulţi dintre cei ce se originează în porecle şi supranume continuă să „mărturisească”, fie şi mediat toponimic, despre trecute relaţii interumane (a căror amprentă emoţională a rămas parcă imprimată, până astăzi, în respectivele nume), sociale, economice ori administrative.

Toponimia îşi dovedeşte, de fapt, fidelitatea faţă de „istoria locurilor, a oamenilor şi a limbii lor”[6], reţinându-i fără discriminare pe bogaţi şi pe săraci, pe cinstiţi şi pe cei mai puţin cinstiţi[7], pe cei frumoşi ori mai puţin înzestraţi fizic ori psihic, cu singura condiţie ca ei să se fi aflat, într-un anumit moment al existenţei lor, prin acţiunile întreprinse sau prin trăsături personale (considerate a fi) ieşite din tipare, în sfera de interes a colectivităţii în care au

---

pentru inteligenţa artificială; metafora big-bang-ului şi metafora superstringurilor pentru originea şi evoluţia universului” (Solomon Marcus, *Paradigme universale*, Paralela 45, 2005, p. 148).

[2] Tatiana Slama-Cazacu, *Psiholingvistica, o ştiinţă a comunicării,* Bucureşti, Editura All, 1999, p. 68.

[3] Alcătuită ca un conglomerat în care se regăsesc apelative aparţinând unor câmpuri semantice variate (corpul uman, alimentaţie, vestimentaţie, obiecte de uz casnic, fitonime, păsări, animale, insecte etc.), pătrunse în acest spaţiu sub incidenţa imaginativului uman.

[4] Ion Toma, *101 nume de locuri,* Bucureşti, Humanitas, 2015, p. 40.

[5] *Ibidem.*

[6] Vasile Ioniţă, *Nume de locuri din Banat*, Timişoara, Editura Facla, 1982, p. 7.

[7] Vezi Iustina Burci, *Categorii sociale periferice în toponimia din Oltenia şi Muntenia (I)*, în „Analele Universităţii din Craiova. Seria Ştiinţe Filologice. Lingvistică”, anul XXXVIII, nr. 1-2, Craiova, Editura Universitaria, 2016, sub tipar.

BDD-A25407 © 2016 “Petru Maior” University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:01 UTC)

vieţuit. În special acestora din urmă, „… poporul le-a rezervat, din comoara nesecată a spiritului său, câte un grăunte de satiră, câte-un cuvânt de batjocură, pentru a biciui defectele sau acele apucături ale lor care nu-i sunt pe plac”[8].

Printre defecte şi apucături, apar relativ frecvent şi cele care vizează tulburări de comportament. În cadrul acestora, *nebunt* şi *prost*[9] reprezintă atribute ce-i însoţesc adesea (în calitate de poreclă, de supranume mai apoi, şi chiar de patronime mai târziu, după cum se va vedea pe parcursul materialului) pe unii dintre membrii[10] comunităţii. În momentul de faţă, cele două calificative sunt, atât în antroponimie, cât şi în toponimie, „etichete” golite de sens; nu la fel stau lucrurile la nivelul limbii comune, acolo unde termenii au avut şi au puncte semantice convergente, dar şi divergente, şi doar o analiză *sui-generis*, o reconstrucţie a cadrului temporal, situaţional, mental care a dus la apariţia lor ne-ar putea edifica de la care dintre sensuri îşi reclamă existenţa numele proprii de astăzi.

Nebun și *prost* (termen uzitat în vorbirea colocvială, nu în cea de specialitate) pot lexicaliza acelaşi concept (intrând în relaţii de sinonimie) – „persoană lipsită de inteligenţă, de judecată, care acţionează într-un mod nepotrivit” –, şi, conform DEX[11], şi concepte diferite:

---

[8] Aureliu Candrea, *Poreclele la români,* Bucuresci, Editura Librăriei Socecu & Comp., 1895, p. 7.

[9] Avem în vedere, în paginile de faţă, apelative care exprimă în mod direct carenţe de inteligenţă şi comportamente ce reflectă acest lucru. Prostia şi nebunia pot fi numite însă şi metaforic, după cum rezultă din mulţimea exemplelor întâlnite la Aureliu Candrea (vezi supra, pp. 29-41): *bou, bou-lui-Dumnezeu, vită încălţată, gură-cască, prinde-muşte, boboc, împuşcă-'n-lună, mură-'n-gură, papă-lapte, încurcă-lume, tigvă-seacă* etc. Inclusiv o serie de nume proprii, „trivializându-se prin abuz”, devin, de asemenea, la un moment dat, sinonime cu prostia: *Vlad, Udrea, Nan, Tănase, Matei* (*Ibidem*, pp. 42-44).

[10] De regulă, aşezările rurale au câte un prost ori un nebun al satului, cu rol bine determinat în derularea vieţii comunităţii: „El aleargă toată ziua prin sat, împrăştiind ultimele ştiri, cele mai proaspete zvonuri şi bârfe…, dar mai ales observând totul cu obiectivitatea pe care numai o anumită candoare ţi-o poate oferi. La sărbătorile importante, la hramuri şi la pomeniri, prostul satului este considerat cel mai sigur curier către lumea de dincolo; lui i se dau de pomană alimentele, hainele, uneori chiar piese de mobilă, pe care cei vii doresc să le transmită celor duşi. Este privit în sat cu umor tandru, pentru că oamenii ştiu că prin el îşi drenează frustrările, spaimele, dorul şi relaţiile tensionate” (http://dilemaveche.ro/sectiune/tema-saptamanii/articol/prostul-satului).

[11] *Dicţionarul explicativ al limbii române*, ediţia a II-a, Bucureşti, Univers Enciclopedic, 1996, s.v. nebun, prost. Diferenţele semantice sunt plastic exprimate şi prin intermediul frazeologismelor. Cele mai multe au sens propriu, ilustrând lipsa raţiunii unei persoane – *de cel nebun taie poala şi fugi*; *parcă se bat calicii / nebunii la / în gura cuiva*; *a încerca / a prinde vadul cu nebunul / cu nerodul*; *a fi un prost şi jumătate*; *prost ca noaptea / ca oaia / ca cizma*; *a fi prost în dungi / îngăurit; a-şi găsi prostul*; *a ţine pe cineva de prost; decât cu prostul la câştig, mai bine cu deşteptul la pagubă*; *pe cel prost şi în ziua de Paşti îl bat*; *pe unde prostul se îneacă, deşteptul trece ca pe pod; prost de-a binelea; prost de dă în gropi; prost fără pereche; prost până peste poate; prostul când s-a făcut împărat, întâi pe tată-său l-a spânzurat*; *prostul întâi vorbeşte şi apoi gândeşte; prostul n-asudă nici la deal, nici la vale; un prost aruncă / azvârle o piatră în apă / în baltă şi zece deştepţi n-o pot scoate*; *a da în baltă de prost; înalt ca bradul, dar prost ca gardul; deşteptul făgăduieşte şi prostul trage nădejde; fereşte-mă, Doamne, de judecata prostului; lung cât o prăjină şi prost ca o găină*; *capul prost are vreji mulţi; a fi prost crescut; a fi rău / prost dispus; a avea pasă proastă; a fi în pasă proastă; a avea o părere proastă despre cineva* –, în timp ce sensul altora, metaforic, implică anumite stări emoţionale (uneori comportamentale) – *a fi / a umbla nebun după cineva / după ceva; a fi nebun (de bucurie, de groază, de durere); a fi nebun de dragostea*

BDD-A25407 © 2016 “Petru Maior” University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:01 UTC)

nebun – „alienat, smintit", „(ființă) neastâmpărată, zvăpăiată, vioaie"; „care nu are limite, margini, măsură"; „care nu este bun"; „măscărici, bufon la curţile regelui" (de unde şi numele piesei de şah); *prost* – „persoană fără ştiinţă de carte, neînvăţată, ignorantă; om lipsit de rafinament, simplu, neevoluat"; „de condiţie socială modestă, din popor, de jos, de rând"; „de calitate inferioară, lipsit de valoare"; „nepriceput, nepregătit, neîndemânatic". Cea care ne situează în planul incertitudinii în privinţa sensului de la care provin aceste nume este distanţa în timp faţă de momentul apariţiei lor. Ştefan Paşca remarca, de altfel, că: „Nucleul social, uitând împrejurarea veritabilă în care un individ a fost numit cu un nume de batjocură, dar păstrând acest nume, în virtutea unei inerţii, îşi formează cu timpul o concepţie vagă, artificială, în ceea ce priveşte mobilul alegerei numelui de batjocură"[12] şi, vom completa noi, şi accepţia (acolo unde este cazul) care stă la baza acestuia.

În plus, *nebunul* și *prostul* nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi. Uneori, conştiinţa populară i-a înregimentat aici şi pe cei care – printr-un joc al disimulării – par mai degrabă nişte indivizi înzestraţi cu înţelepciune sau cu o anumită curăţie şi simplitate sufletească, camuflaţi sub masca unor oameni văduviţi de capacităţi intelectuale. Literatura (naţională şi universală) ne oferă o galerie bogată de exemple. Astfel, din punct de vedere tipologic, sub cupola amplă a celor doi termeni se raliază atât eroi asemenea celor din *Prostia omenească*[13], ale căror acţiuni întreprinse în diverse situaţii de viaţă justifică pe deplin titlul povestirii – ilustrând genul clasic al prostiei, cât şi proşti/nebuni-înţelepţi, precum *Călin Nebunul*[14], unul dintre multiplele personaje care se situează la antipod, făcând faţă cu isteţime întâmplărilor cu care se confruntă (în acest caz, păcălindu-i pe zmei) şi dovedind incorectitudinea supranumelor care le-au fost conferite.

Alteori, *nebunia/prostia* sunt puse în legătură cu un anumit mod de a simţi. Riga Crypto este considerat nebun pentru că, îndrăgostindu-se de lapona Enigel, doreşte să escaladeze limitele propriei condiţii existenţiale. La un alt nivel, credinţa într-o lume şi o iubire ideală, precum şi curajul său nesăbuit sunt însuşiri care îl determină pe Don Quijote să

---

cuiva; *a face pe nebunul; a face pe prostul* (exemple extrase din: Gheorghe Bolocan, Tatiana Voronţova, Elena Șodolescu-Silvestru, Iustina Burci, *Dicţionar frazeologic român-rus,* Craiova, Editura Universitaria, 1999, vol. I, A-M, pp. 660-661, 837-838).

[12] Ștefan Pașca, *Nume de persoane și nume de animale în Țara Oltului,* București, 1936, p. 51.

[13] Ion Creangă, *Opere*, ediție îngrijită, prefață și glosar de acad. prof. G. Călinescu, București, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, 1953, pp. 257-261.

[14] Mihai Eminescu,*Poezii–proză literară*, ediție de Petru Creția, vol.II, București,Cartea Românească,1978, pp.178-196.

BDD-A25407 © 2016 "Petru Maior" University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:01 UTC)

încerce să schimbe realitatea[15] pe care o traversează, fapt ce-i atrage, abrupt, atributul de *nebun*.

În mod dihotomic este interpretat apelativul *nebun* şi în registru religios. Lexemul îi opune acum pe „nebunii întru Hristos", acei „înţelepţi pentru Dumnezeu şi nebuni din punctul de vedere al lumii. Ei erau, de fapt, (deşi în taină) sfinţi, însă pentru lume păreau dezechilibraţi. Cu sfintele lor ciudăţenii şi cu teatrul lor au reuşit să ridiculizeze «sluţenia» firii umane decăzute şi mai ales blestemata mândrie a omului, care e sursa tuturor relelor"[16], celor consideraţi nebuni fiindcă neagă existenţa lui Dumnezeu („Zis-a cel nebun în inima sa: «Nu este Dumnezeu!»"[17]). Nebun nu este individul pentru care lipsa facultăţilor mintale reprezintă o problemă congenitală, ci acela care nu are credinţă în divinitate ori şi-a pierdut-o.

Despre *nebunie* și *prostie* s-a scris mult şi se scrie, încă, mult: în filozofie, literatură, psihologie, iar cei care s-au aplecat asupra lor nu pot să nu fie tributari epocilor în care au trăit. „Prostia s-a bucurat în trecut de atenţia unor mari cărturari. Într-o vreme, ea era privită cu îngăduinţă de lumea învăţaţilor. Este greu a elogia prostia astăzi, când ea este dispreţuită chiar în lumea proştilor. Din fericire, fenomenul nu este nici permanent, nici general… Au fost epoci când simplismul intelectual se bucura de o preţuire deosebită, ca şi nebunia"[18], „deprecierea prostiei, o dată cu preţuirea inteligenţei"[19] fiind un produs al civilizaţiei.

Nu despre patalogic, ci despre un anumit simplism intelectual credem că este vorba şi în cazul poreclelor. De altfel, Aureliu Candrea[20] spunea că în popor „prostia nu e ceva natural, nu e un defect provenit din dezvoltarea prea mică a creerului, ci un năravde care omul se poate lesne desbăra, dacă vrea".

Arealul investigat, după cum menţionam şi în titlu, îl reprezintă cele două regiuni din sudul ţării: Oltenia şi Muntenia, dicţionarele[21] toponimice realizate pentru aceste zone

[15] Prin totală devoţiune şi putere de sacrificiu (I. Turgheniev, *Hamlet şi Don Quijote*, Opere, XI, Bucureşti, Editura pentru Literatură Universală, 1962, p.10).
[16] http://www.pateric.ro/capitolul-xxxix-despre-fericita-nebunie-pentru-hristos-care-naste-deplina-smerenie-si-care-aduce-duh-dumnezeiesc-si-har-ceresc/
[17] *Psalmii,* 13, 52.
[18] Vasile Pavelcu, *Elogiul prostiei. Psihologie aplicată la viaţa cotidiană* (selecţia textelor şi prefaţă de Adrian Neculau), Iaşi, Polirom, 1999, p. 300.
[19] *Ibidem*, p. 301.
[20] În *op. cit.*, p. 29.
[21] *Dicţionarul toponimic al României. Oltenia* (DTRO) (coord. prof. univ. dr. Gh. Bolocan), vol. I (A-B), Craiova, Editura Universitaria, 1993 şi urm.; *Dicţionarul toponimic al României. Muntenia* (DTRM) (coord. prof. univ. dr. Nicolae Saramandu), vol. 1 (A-B), Bucureşti, Editura Academiei Române, 2005 şi urm. (până la vol. 6, R-Ţ).

BDD-A25407 © 2016 "Petru Maior" University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:01 UTC)

furnizându-ne materialul necesar analizei. Acesta ne oferă un tablou complex în care prim-planul le aparţine „personajelor" principale – *nebun* şi *prost* – (în special primul dintre lexeme are o frecvenţă şi o distribuţie teritorială ramificată), în timp ce pe fundal se întrezăresc apelative cu o reprezentare mai slabă (cu excepţia lui *turbat*), adesea punctiformă; toate au traversat însă procesul onimizării şi transonimizării, fiind angrenate, de multe ori, şi în procese structurale ce implică derivarea şi compunerea. Redăm în continuare informaţia excerptată, aceasta cuprinzând atât denumirile, cât şi localizarea lor:

NEBUN[22]: *Balta lu Păun Nebunu* [s.c. Zătreni-VL], *Balta Nebuna* [baltă s.c. Piscu Vechi-DJ], *Balta Nebunilor* [s. Arceşti-Cot c. Pleşoiu-OT], *Balta Nebuniţa* [s.c. Pisculeţ c. Piscu Vechi-DJ], *Bordeiu Nebunului* [c. Bârca-DJ], *Cătunu Nebun* [parte de sat s.c. Griviţa-IL]; *Coasta Nebuna* [s. Bărbăteşti c. Cocu-AG]; *Codru Nebunului* [moşie s. Ioneşti c. Buzoieşti, s. Cieşti c. Lunca-Corbului-AG]; *Conacu lu Nebunu* [s.c. Săuleşti-GJ]; *Crângu lu Gheorghe Nebunu* [s. Stratoneşti c. Valea Mare-DB]; *Dealu Nebunului* [s. Băjeşti c. Bălileşti-AG]; *Dealu Nebunului/Dealu lu Nebunu* [s. Ploştina or. Motru-GJ]; *Drumu Vii Nebunului* [s. Crângu c. Scundu-GJ]; *Fântâna la Nebunu* [s. Otetelişu c. Bălceşti-VL]; *Fântâna lu Rică Nebunu* [s. Ungureni c. Ghercești-DJ]; *Izvoarele Nebune* [s.c. Butoieşti-MH]; *La Nebuna* [s. Dezrobiţi c. Frânceşti-VL]; *La Nouă Nebuni* [s.c. Tufeşti-BR]; *La Podu Nebunilor* [s.c. Vişina-OT]; *Lacu lu Marin Nebunu* [s. Merenii de Sus c. Mereni-TR]; *Lacu Nebunului* [s.c. Dideşti-TR]; *Mahalaua lu Nebunu* [s. Şitoaia c. Almăj-DJ]; *Moara Nebunilor* [s.c. Ponoarele-MH]; *Muntele Nebunilor* [munte s. Cheia c. Măneciu-PH]; *Nebuna* [vale s. Racoviţa c. Braloştiţa-DJ; baltă s. Popeşti c. Melineşti-DJ; sat c. Piscu Vechi-DJ; comună-DJ; moşie c. Piscu Vechi-DJ; baltă s. Pisculeţ c. Piscu Vechi-DJ; vale s.c. Poiana Lacului-AG; sat c. Clejani-GR; comună-IF; moşie c. Clejani-GR][23]; *Nebuna Velea* [sat c. Clejani-Gr; comună-GR]; *Nebunaşu* [munte s. Măneciu Ungureni c. Măneciu-PH]; *Nebunaşu Mare* [pădure c. Izvoarele-PH]; *Nebunaşu Mic* [pădure c. Izvoarele-PH]; *Nebuneasca* [moşie-PH]; *Nebuneşti* [moşie-BZ; parte de sat s.c. Brăneşti-DB; măgură s. Cotorca c. Ciocârlia-IL]; *Nebuni* [sat c. Slivileşti-GJ]; *Nebunia Mare* [pădure s. Homorâciu c. Izvoarele-PH]; *Nebunii* [loc s. Cheia c. Măneciu-PH]; *Nebunii Mari* [munte c. Măneciu-PH]; *Nebuniţa* [baltă s. Pisculeţ c. Piscu

[22] Vezi mai sus paleta sa noţională.
[23] Toponimele care au la bază lexemul *nebuna* au nevoie, ca multe alte denumiri, omonime în acest caz, de o analiză particulară; aceasta ne poate conduce către soluţii etimologice dihotomice: provenienţă antroponimică, de la patronimul *Nebuna* sau comună, de la adjectivul *nebună* (cu sensul metaforic „vale vijelioasă"), prin substantivare.

BDD-A25407 © 2016 "Petru Maior" University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:01 UTC)

Vechi, s. Tunarii Vechi c. Poiana Mare-DJ]; *Nebunoaica* [moşie s. Piscu Mare c. Stoieneşti-VL]; *Nebunu* [munte c. Măneciu-PH; vie s. Călina c. Prundeni-VL]; *Nebunu Mare* [munte s. Măneciu Ungureni c. Măneciu-PH]; *Nebunu Sterp* [munte s. Măneciu Ungureni c. Măneciu-PH]; *Nouă Nebuni* [loc s.c. Stăncuţa-BR]; *Pădurea Nebunească* [s. Hodoreasca c. Câlnic-GJ]; *Pârâu Nebun* [pârâu[24]-AG]; *Pârâu Nebunului* [s.c. Arefu-AG]; *Piscu Nebunului* [s. Fumureni c. Lungeşti-VL; s.c. Brăneşti-DB]; *Plaiu Nebunaşului* [loc s. Homorâciu c. Izvoarele-PH]; *Podu lu Nebunu* [s. Socetu c. Stejaru, s. Dulceni c. Troianul-TR]; *Poiana Nebunului* [loc s. Măneciu Pământeni c. Măneciu-PH; s. Băleni Români c. Băleni-DB; poiană s.c. Bâcleş-MH]; *Prunii Nebunilor* [s. Şuşiţa c. Grozeşti-MH]; *Râpa Nebunului* [s. Măldăreştii de Jos, s. Telecheşti c. Măldăreşti-VL]; *Siliştea Nebunii* [loc s. Pisculeţ c. Piscu Vechi-DJ]; *Şoseaua Nebunii* [s.c. Piscu Vechi-DJ]; *Tarlaua Toader Nebunu* [s. Maxenu c. Ţinteşti-BZ]; *Truşcă Nebunu* [pisc s. Dejoi c. Fârtăţeşti-VL]; *Vâlceaua lu Nebunu* [s. Almăjel şi Fratoştiţa or. Filiaşi-DJ]; *Via Nebunului* [loc arabil s. Prodăneşti c. Ioneşti-VL; s. Crângu c. Scundu, s. Ciorăşti şi Slăviteşti c. Şirineasa-VL]; *Via Nebunului* [loc or. Drăgăşani-VL];

PROST[25]: *Cracu Proştilor* [or. Novaci-GJ]; *Prosteşti* [sat c. Cocu-AG]; *Prostii*[26] [parte de sat s.c. Lădeşti, sat c. Lădeşti-VL].

În sfera lexicală a denumirilor citate anterior, am încadrat şi următoarele toponime:

BLEAMBĂ (om prost, neîndemânatic[27]): *Pivniţa Bleambului* [s. Ilaciu c. Alunu-VL]; *Puţu lu Bleambă* [s. Bălanu c. Stăneşti-IF];

BLEG (despre animale, cu urechi care atârnă în jos, clăpăug, blegit; despre oameni, cu urechile îndepărtate de cap sau care atârnă în jos; lipsit de energie, de voinţă, prost): *Blegei* [parte de sat s. Şerbăneşti c. Rociu-AG]; *Blegi* [sat c. Bărăşti-OT]; *Blegoşi* [sat c. Racoviţeni-BZ]; *Blegu* [vale c. Băbana-AG; sat, deal, pârâu c. Racoviţeni-BZ]; *Ocina Blegu* [moşie or. Breaza-PH]; *Pârâu lu Blegu* [s.c. Sineşti-VL]; *Puţu lu Barbu Blegu* [s.c. Vultureşti-OT]; *Puţu lu Blegeanu* [s. Piscu Petrei c. Budeşti-VL];

[24] Alte hidronime au primit numele *Turbata* ca urmare a „caracterului" lor – „apă care curge cu zgomot, năvalnică, care fierbe", aşa cum este cazul celor două pâraie întâlnite în bazinul hidrografic Siret. Adjectivul *turbat* este considerat sinonim cu „rău", „rea" şi se întrebuinţează mai ales în legătură cu *vale*, „pentru a numi pâraiele de munte cu un curs deosebit de repede" (vezi şi Iorgu Iordan, *Toponimia românească,* Bucureşti, Editura Academiei RPR, 1963, p. 321).
[25] Vezi mai sus paleta sa noţională.
[26] Toponimul *Prostii* are la bază numele de grup *proştii*, cu modificare fonetică, pentru a se pierde sensul cuvântului.
[27] Definiţiile tuturor termenilor au fost extrase din DEX (vezi nota 11) sau reprezintă explicaţiile pe care le-au primit în anchete toponimicele respective.

BDD-A25407 © 2016 "Petru Maior" University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:01 UTC)

GOGOMAN (fam. şi depr., om prostănac, nătărău): *Sălciile lu Gogomanu* [s.c. Devesel-MH];

MOCOFAN (persoană care vădeşte lipsă de inteligenţă/educaţie; prost; bădăran; mârlan; mojic): *Drumu Mocofanilor* [s. Seculeşti c. Bulzeşti-DJ];

MOTÂNTÂU (om de nimic, neghiob; nătâng, bleg, mototol): *Drumu lu Motântâu* [s. Ohaba c. Şovarna-MH];

NĂTĂRĂU[28] (om cu mintea mărginită, care pricepe greu un lucru, care acţionează fără judecată; prost, neghiob, netot, nătâng): *Dosu lu Nătărău* [s. Valea Mare c. Runcu-GJ]; *La Tarlaua Nătărăi* [s. Curtişoara c. Dobreţu-DJ]; *Nătărăi* [parte de sat s. Gura Racului c. Bulzeşti-DJ; sat c. Bulzeşti-DJ; parte de sat s. Curtişoara c. Dobreţu-OT];

NĂTÂNG (persoană fără inteligenţă, fără pricepere; prostănac, neghiob, nătântoc): *Gropanu ale Nătângu* [s.c. Orlea-OT]; *Ulucu ale Nătângu* [uliţă s.c. Orlea-OT];

NĂUC (ameţit, buimăcit – din cauza unei emoţii puternice, a unei dureri, a unui zgomot etc.; dezorientat, zăpăcit, buimac, uluit, năucit; înv. şi pop., nătâng, prost, nepriceput): *Crucea lu Năucu* [s. Smârdan c. Ciupercenii Noi-GJ]; *La Năucu* [s.c. Mihăieşti-VL]; *Năuci* [ogaş, pădure c. Hinova-MH];

NEBEREZ (om nesăbuit, prost): *Neberez* [luncă s.c. Valea Mare-DB];

NEGĂBUI (zăpăcit): *Negăbuiu* [loc s. Lunca c. Bujoreni-VL];

NEGHIOB (persoană cu mintea mărginită, care pricepe greu un lucru, care acţionează fără judecată; om neîndemânatic, nepriceput, nătărău, nerod, prost): *Cotu Neghiobului* [s.c. Cerăt-DJ];

NEROD (persoană care are mintea mărginită, care pricepe greu un lucru, care acţionează fără să judece; prost, netot, neghiob, nătărău): *La Mihai Nărodu* [s. Răcarii de Sus or. Filiaşi-DJ]; *La Năroada* [s.c. Frânceşti-VL]; *La Nărodu* [s. Turburea de Sus c. Turburea-GJ]; *Lacu Nărodului* [s. Vârvor c. Vârvoru de Jos-DJ]; *Piscu Năroadelor* [s. Colţeşti, s. Ilaciu c. Alunu-VL]; *Poiana Nărodului* [s. Sâmbotin c. Schela-GJ, s. Gura c. Bâcleş-MH]; *Tufa Nărodului* [s. Dobriţa c. Runcu-GJ]; *Valea Năroade* [vale-GJ];

[28] Toponimul *Nătărăi* este înregistrat şi de către Iorgu Iordan (*op. cit.*, p. 319) în localitatea Roşiorii de Vede şi în raionul Olteţul. Primul este dublat însă de toponimul *Însurăţei*, fapt care arată că poate fi vorba şi „despre o ironie la adresa oamenilor căsătoriţi (prea devreme?)”. De altfel, satul a luat naştere în anul 1879, „prin împroprietărirea unui număr de însurăţei” (*Ibidem*).

BDD-A25407 © 2016 “Petru Maior” University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:01 UTC)

NETOT[29] (persoană cu mintea mărginită, care pricepe greu un lucru, care acţionează fără judecată; om redus la minte; prost, nătărău, neghiob, prostănac): *Cătunu de lângă Netoţi* [sat c. Dumbrava-PH]; *Netoţeni* [moşie c. Trivalea Moşteni-TR]; *Netoţi* [loc s. Conţeşti c. Davideşti-AG; sat c. Perieţi-IL; sat c. Dumbrava, comună-PH; moşie c. Dumbrava-PH; parte de sat s. Merişani c. Dobroteşti-TR; sat, moşie c. Trivalea Moşteni-TR; comună-TR]; *Netoţii de Jos* [sat c. Trivalea Moşteni-TR; comună-TR]; *Netoţii de Sus* [sat c. Trivalea Moşteni-TR; comună-TR]; *Netoţii Moşteni* [c. Trivalea Moşteni-TR; comună-TR]; *Netoţi-Trivalea* [moşie s.c. Trivalea Moşteni-TR; pădure s.c. Trivalea Moşteni-TR]; *Netotu* [munte, pădure or. Câmpulung-AG; munte s.c. Nucşoara-AG; sat-AG]; *Piscu Netoţilor* [s. Popeşti c. Sineşti-VL]; *Piscu Netotului* [munte c. Nucşoara-AG; pădure c. Nucşoara-AG; loc s.c. Aninoasa-AG]; *Tălpeni-Netoţi* [sat înglobat la s.c. Trivalea Moşteni-TR];

TÂMP (înv. şi pop., adesea substantivat: prost, tâmpit): *Tâmpeanu* [lac c. Galbenu-BR]; *Tâmpeni* [sat, moşie c. Cochirleanca-BZ; sat c. Movileni-OT; comună-OT]; *Tâmpenii de Jos* [sat c. Movileni-OT]; *Tâmpenii de Sus* [sat c. Movileni-OT];

TONT (om prost, neghiob, nătâng): *Cracu Tontii* [s. Cracu Muntelui c. Ponoarele-MH]; *Pivniţa lu Tontu* [s.c. Leoteşti-GJ]; *Toanta* [pădure s.c. Podenii Noi-PH]; *Tonţi* [movilă-BR];

TURBAT (bolnav de turbare; fig., furios, violent, sălbatic, nebun; care are o mare intensitate, violenţă): *Cuca lu Turbatu* [s. Arsanca c. Mihăieşti-VL]; *Dealu Turbaţilor* [s.c. Bâlteni, s. Peşteana c. Bâlteni, s. Dumbrăveni c. Crasna-GJ]; *Fântâna lu Turbatu* [s.c. Bratovoieşti-DJ]; *Hotaru Turbaţilor* [loc s. Crasna s. Drăgoieşti s. Dumbrăveni c. Crasna-GJ]; *În Turbaţi* [loc s. Peşteana de Jos c. Fărcăşeşti-GJ]; *Odaia Turbăcenilor* [s. Dumbrăveni c. Crasna-GJ]; *Pe sub Turbaţi* [s. Peşteana-Jiu c. Bâlteni-GJ]; *Piscu Turbatu* [s. Ţiu c. Cernăteşti-DJ]; *Salcia Turbatului* [loc s. Izvoarele c. Voineşti-DB]; *Sălciile din Vadu Turbatu* [loc or. Breaza-PH]; *Trupu*[30] *Turbatu* [pădure or. Breaza-PH]; *Turbaţi* [moşie s. Greci c. Petreşti-DB; teren arabil s. Broşteni c. Vişina-DB; locuinţă izolată-DB; comună-IF; sat, mănăstire, moşie c. Gruiu-IF; sat c. Tătuleşti-OT]; *Turbaţi* [platou s.c. Bâlteni-GJ; comună-GJ; sat, deal, pădure, pârâu, loc istoric c. Crasna-GJ]; *Turbaţii de Jos* [moşie-DB; pârâu c.

[29] Numele de locuri *Netotu* ar putea fi, în unele cazuri, sinonime cu „ţigan(i)”, iar în altele cu „holtei, neînsurat” (vezi Iorgu Iordan, *op. cit.*, p. 319).

[30] Întindere mare de pământ care alcătuieşte un singur lot.

BDD-A25407 © 2016 “Petru Maior” University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:01 UTC)

Crasna-GJ]; *Turbaţii de Sus* [moşie-DB]; *Turbaţii din Deal* [parte de sat s. Dumbrăveni c. Crasna-GJ]; *Turbaţii din Vale* [parte de sat s. Dumbrăveni c. Crasna-GJ]; *Turbatu* [sat c. Frăteşti-GR; comună-GR; moşie s.c. Stăneşti-GR; moşie, pădure or. Breaza-PH; pădure c. Drajna, c. Drăgăneşti-PH; moşie s.c. Proviţa de Jos-PH]; *Turbăteşti* [locuinţă izolată-BZ; cătun c. Tătuleşti-OT]; *Valea Hotaru Turbaţilor* [c. Crasna-GJ];

UITOACĂ (uituc: care uită uşor, care are memoria slabă, distrat, zăpăcit): *Fântâna lu Uitoacă* [s. Brabeţi c. Daneţi-DJ];

ZBANGHIU (despre oameni şi despre manifestările lor: neastâmpărat, fluşturatic, zvăpăiat; nebun, aiurit): *Puţu lu Zbanghiu* [c. Glodeanu Sărat-BZ];

ZGLOBIU (drăcos, neastâmpărat, nebun; răutăcios, rău): *Cracu lu Zglobiu* [s.c. Peştişani-GJ];

ZURLIU (care nu stă locului niciun moment; fără astâmpăr; neastâmpărat; zburdalnic; care şi-a pierdut facultatea de a judeca normal; care şi-a ieşit din minţi; smintit; ţicnit; trăsnit): *Fântâna Zurliului* [s. Râpa c. Motru-GJ].

Informaţia prezentată impune următoarele observaţii:

a) Pătrunderea termenilor[31] anterior citaţi în categoria numelor de locuri vine ca urmare a constituirii unui cadru favorabil, în care persoane astfel poreclite s-au aflat, la un moment dat, dintr-un motiv sau altul, în atenţia colectivităţii, ecoul existenţei/faptelor lor prelungindu-se, prin nume, dincolo de graniţele temporale ale conştiinţei colective care le-a creat. Unele au suferit doar modificări de clasă, toponimele dezvăluindu-şi „cu uşurinţă sursa apelativă”[32]: *Muntele Nebunilor*, *Poiana Nebunului*, *Poiana Nărodului* etc., în timp ce altele deja deţin calitatea de nume propriu, fiind prezente în toponimie cu funcţia de antroponim; în această ultimă situaţie, vom face departajarea între cele care însoţesc un nume personal – individualizarea fiind aici una de grad ridicat, întrucât ne este precizat şi prenumele persoanei: *Balta Păun Nebunu, Crângu lu Gheorghe Nebunu, Lacu lu Marin Nebunu, Truşcă Nebunu, Puţu lu Barbu Blegu* etc. şi acelea care ne oferă o individualizare parţială (existând posibilitatea ca într-o comunitate să funcţioneze patronime omonime) – *Codru Nebunului,*

[31] Unii dintre aceştia au deja o existenţă îndelungată, de câteva secole, atât în toponimie, cât şi antroponimie, după cum o demonstrează documentele de arhivă; astfel, *nebun* apare ca nume de loc, în Moldova, la 1448, iar ca nume de persoană, în Ţara Românească, la 1500; *netot* – în toponimie, la 1586 (Ţara Românească), *turbat* – în antroponimie, la 1594 (Ţara Românească), în toponimie, la 1428 (Moldova) (*Dicţionarul elementelor româneşti din documentele slavo-române. 1374-1400*, red. resp. Gh. Bolocan, Bucureşti, Editura Academiei RSR, 1981, s.v. nebun, netot, turbat).
[32] Ion Toma, *op. cit.*, p. 26.

BDD-A25407 © 2016 “Petru Maior” University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:01 UTC)

Conacu lu Nebunu, Dealu Nebunului, Nebunu, Blegu, Sălciile lu Gogomanu, Pivniţa lu Tontu etc. Plasarea toponimelor de o parte sau de cealaltă nu se poate face însă decât în urma investigaţiei întreprinse pentru fiecare nume în parte. Astfel, două denumiri (care dispun, în plus, şi de identitate formală totală) – *Poiana Nebunului* – una în satul Bâcleş din comuna cu acelaşi nume din judeţul Mehedinţi, iar alta în satul Măneciu Pământeni din comuna Măneciu judeţul Prahova, se află în raport de contrarietate sub aspect etimologic, având ca determinanţi cuvinte diferite din punctul de vedere al funcţiei îndeplinite: în primul caz, *Nebunului* este antroponim, în cel de-al doilea, substantiv comun.

Aşadar, apelativele intră în componenţa structurilor toponimice de pe poziţii diferite: nume comune sau nume proprii de persoane şi de locuri, iar valoarea lor poate fi stabilită, după cum menţionam, doar în urma unei analize *sui-generis*. Ambiguitatea aceasta dispare însă în cazul anumitor construcţii, în care calitatea determinanţilor este evident toponimică; este vorba despre acelea care specifică locul: unele conţin prepoziţii – *Cătunu de lângă Netoţi, În Turbaţi, La Mihai Nărodu, La Năroada, La Nărodu, La Năucu, La Nebuna, La Podu Nebunilor, La Tarlaua Nătărăi, Pe sub Turbaţi* etc., altele particularizatori adverbiali – *Netoții de Jos, Netoții de Sus, Tâmpenii de Jos, Tâmpenii de Sus, Turbații din Deal, Turbații din Vale,* iar în alte câteva situații toponimul de bază este dublat, de asemenea, toponimic – *Netoţi-Trivalea, Netoţii Moşteni* etc.

b) În ceea ce priveşte clasa morfologică, materialul nostru cuprinde – în marea lui majoritate – substantive. Doar o mică parte dintre acestea beneficiază de „independenţă", formând singure nume de loc: *Blegu, Blegei, Nătărăi, Năuci, Nebuna*[33], *Nebunaşu, Nebuniţa, Nebuni, Nebunoaica, Nebunească, Negăbuiu, Netotu, Netoţi, Tâmpeanu, Toanta, Turbatu, Turbăteşti, Prosteşti* (morfologic, „independenţa" aceasta îi corespunde nominativului – singular şi plural, prin intermediul numelui de grup). Cele mai multe se găsesc angrenate fie în structuri compuse în care conexiunile sintactice se realizează cu ajutorul genitivului sintetic (*Balta Nebunilor, Cotu Neghiobului, Cracu Proştilor, Dealu Turbaţilor* etc.) ori analitic (*Conacu lu Nebunu, Cuca lu Turbatu, Fântâna lu Rică Nebunu, Gropanu ale Nătângu, Puţu lu Blegu* etc.), fie formează perifraze (*Cătunu de lângă Netoţi, Sălciile din Vadu Turbatu*) şi

[33] Toponimele *Nebuna* beneficiază de o dublă soluționare etimologică: pe de o parte, substantivală, pot proveni de la un antroponim omonim, pe de altă parte, adjectivală, în special atunci când denumirea se referă la obiecte geografice din sfera hidronimiei. Situația este similară și în cazul denumirilor *Turbatu, Turbata.*

BDD-A25407 © 2016 "Petru Maior" University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:01 UTC)

construcţii toponimice (*La Podu Nebunilor, La Tarlaua Nătărăi, Pe sub Turbaţi* etc.) în care acuzativul cu prepoziţii localizează obiectul denumit.

Dacă majoritatea o constituie substantivele, minoritatea este reprezentată de cele câteva adjective formate de la apelativul *nebun*: *Cătunu Nebun, Izvoarele Nebune, Pădurea Nebunească, Pârâu Nebun*, particularizatorul vizând trăsături „de caracter" ale obiectelor geografice denumite. În alte câteva situaţii, devenit toponim, *nebun* este, la rându-i, determinat adjectival: *Nebunaşu Mare, Nebunaşu Mic, Nebunii Mari, Nebunia Mare, Nebunu Mare, Nebunu Sterp*; este vorba în special despre munţi, obiecte geografice care se impun prin măreţie şi periculozitate. În două dintre exemple, funcţia de adjectiv este îndeplinită de numeral: *Nouă Nebuni, La Nouă Nebuni*.

Având în vedere, pe de altă parte, structura denumirilor care intră în sfera semantică a cuvintelor „nebun/prost", aceasta este, după cum s-a putut observa, astfel ramificată: 1. nume de locuri simple, formate dintr-o singură unitate lexicală – nederivată (*Blegu, Nebunu, Netotu, Toanta, Turbatu*) ori derivată pe tărâmul limbii comune (*Blegoşi, Nătărăi, Nebuneşti, Netoţi, Tonţi, Turbaţi, Tâmpeni*), al antroponimiei (*Nebuneasca, Tâmpeanu*) sau al toponimiei (*Nebuniţa, Nebunoaica*); 2. compusă (*Balta Nebuna, Coasta Nebuna*) și 3. analitică (*Cătunu de lângă Netoţi, Sălciile din Vadu Turbatu*).

c) Nici *nebunia*, nici *prostia* nu sunt limitate de gen. Drept urmare, toponimia, în rolul ei de copie fidelă a universului uman (rural, în speţă), a reţinut, ce-i drept cu reducerea drastică a numărului de apariţii – direct proporţional cu frecvenţa participării[34] femeilor la viaţa socială –, şi câteva reprezentante ale sexului frumos: *La Năroada, Nebuna, Nebuna Velea, Piscu Năroadelor, Toanta, Siliştea Nebunii* etc.

d) Toponomastica își are propriiile criterii de selecţie a materialului lexical. Uneori însă, aceste criterii sunt încălcate, impunându-i-se schimbări din afară. Aşa s-a întâmplat mai ales după anul 1948, când oficialităţile au dorit, printre altele, inclusiv o toponimie „cu faţă nouă", eliberată de „tarele" denominaţiei locale a trecutului şi care să reflecte realitatea politică a vremii. „Victime" sigure au fost o serie de macrotoponime care au avut la bază nume omagiale, acestea fiind, în general, mai instabile decât microtoponimele din aceeaşi categorie. Sunt cunoscute multe exemple în care autorităţile au schimbat nume, devenite incomode, cu altele cerute de conjunctura timpului: *Braşov → Stalin, Ferdinand → Oţelul*

[34] Statutul femeilor era, în veacurile trecute, unul de inferioritate fizică şi intelectuală în comparaţie cu cel al bărbaţilor, iar spaţiul lor de „acţiune", limitat la mediul familial.

BDD-A25407 © 2016 "Petru Maior" University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:01 UTC)

Roşu, Oneşti → Gheorge Gheorghiu Dej etc. În acest context, orice denumire „cu caracter indecent, injurios ori denigrator, nu poate fi acceptată într-o societate care-şi propusese să făurească un om nou. Ne referim aici la nume provenite din antroponime care au la bază o poreclă: … *Balamuci* (< *balamuc*, „clinică pentru alienaţi mintal; casă de nebuni”… *Tâmpeni* (< adj. *tâmp* „tâmpit” + suf. -eni), *Tonţi* (< adj. *tont* „prost, neghiob, nătâng”), *Turbaţi* (< adj. *turbat* „bolnav de turbare ; nebun de durere, de spaimă etc.”)…”[35]. Cei care au hotărât respectivele schimbări au pierdut însă din vedere faptul că toponimele citate provin nu de la cuvinte ale limbii comune a căror semnificație este activă, ci de la antroponime, cuvinte golite de sens, care conservă doar funcția designativă.

Indiferent că este majoră sau minoră, toponimia nu ţine seama de statutul social, în inventarul numelor de locuri fiind întâlnite deopotrivă persoane care fac parte din ierarhia administrativă, bisericească, militară etc. a unei localităţi, dar şi oameni simpli, care se remarcă frecvent prin trăsături care îi unicizează, în cazul de față, negativ. Un drum, o vale, o fântână, un deal, un loc, un pod etc., satul însuşi, toate pot fi denumite după numele posesorului lor sau al oricărui alt individ care s-a impus, într-un anumit moment şi într-un anumit mod, în viaţa şi, mai apoi, în memoria afectivă a comunităţii.

Deși restrâns, segmentul toponimic analizat în paginile de față ne oferă o mostră a relațiilor interumane, o imagine psihosocială și etnoculturală a mediului rural din trecut.

BIBLIOGRAPHY:

1. Bolocan, Gheorghe, Voronţova, Tatiana, Şodolescu-Silvestru, Elena, Burci, Iustina, *Dicţionar frazeologic român-rus*, Craiova, Editura Universitaria, 1999, vol. I, A-M.

2. Burci, Iustina, *Categorii sociale periferice în toponimia din Oltenia şi Muntenia (I)*, în „Analele Universităţii din Craiova. Seria Ştiinţe Filologice. Lingvistică”, anul XXXVIII, nr. 1-2, Craiova, Editura Universitaria, 2016, sub tipar.

3.Candrea, Aureliu, *Poreclele la români,* Bucuresci,Editura Librăriei Socecu&Comp., 1895.

4. Creangă, Ion, *Opere*, ediție îngrijită, prefață și glosar de acad. prof. G. Călinescu, București, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, 1953.

[35] Nicolae Felecan, *Oiconime „decretate”. Aspecte sociolingvistice,* în „Proceedings of the Third International Conference on Onomastics ”Name and Naming” Conventional / Unconventional in Onomastics” (edited by Ovidiu Felecan), Cluj Napoca, Editura Mega, Editura Argonaut, 2015, p. 482.

BDD-A25407 © 2016 “Petru Maior” University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:01 UTC)

5. *Dicţionarul elementelor româneşti din documentele slavo-române. 1374-1400,* red. resp. Gh. Bolocan, Bucureşti, Editura Academiei RSR, 1981.

6. *Dicţionarul explicativ al limbii române*, ediţia a II-a, Bucureşti, Univers Enciclopedic, 1996.

7. *Dicţionarul toponimic al României. Oltenia* (DTRO) (coord. prof. univ. dr. Gh. Bolocan), vol. I (A-B), Craiova, Editura Universitaria, 1993 şi urm.

8. *Dicţionarul toponimic al României. Muntenia* (DTRM) (coord. prof. univ. dr. Nicolae Saramandu), vol. 1 (A-B), București, Editura Academiei Române, 2005 şi urm.

9. Eminescu, Mihai, *Poezii – proză literară*, ediție de Petru Creția, vol. II, București, Cartea Românească, 1978.

10. Felecan, Nicolae, *Oiconime „decretate". Aspecte sociolingvistice,* în „Proceedings of the Third International Conference on Onomastics "Name and Naming" Conventional / Unconventional in Onomastics" (edited by Ovidiu Felecan), Cluj Napoca, Editura Mega, Editura Argonaut, 2015, pp. 478-487.

11. Ioniţă, Vasile, *Nume de locuri din Banat*, Timişoara, Editura Facla, 1982.

12. Iordan, Iorgu, *Toponimia românească,* Bucureşti, Editura Academiei RPR, 1963.

13. Paşca, Ştefan, *Nume de persoane şi nume de animale în Ţara Oltului,* Bucureşti, 1936.

14. Pavelcu, Vasile, *Elogiul prostiei. Psihologie aplicată la viaţa cotidiană* (selecţia textelor şi prefaţă de Adrian Neculau), Iaşi, Polirom, 1999.

15. Slama-Cazacu, Tatiana, *Psiholingvistica, o ştiinţă a comunicării,* Bucureşti, Editura All, 1999.

16. Marcus, Solomon, *Paradigme universale*, Piteşti, Paralela 45, 2005.

17. Toma, Ion, *101 nume de locuri,* Bucureşti, Humanitas, 2015.

18. Topală, Dragoş Vlad, *Jargonul informatic: între terminologie şi expresia colocvială*, în „Analele Universităţii din Craiova", Seria Ştiinţe Filologice, Lingvistică, anul XXXI, nr. 1-2, 2009, Craiova, Editura Universitaria.

19. Turgheniev, I., *Hamlet şi Don Quijote*, Opere, XI, Bucureşti, Editura pentru Literatură Universală, 1962.

BDD-A25407 © 2016 "Petru Maior" University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:01 UTC)

SURSE ON-LINE:

http://www.pateric.ro/capitolul-xxxix-despre-fericita-nebunie-pentru-hristos-care-naste-deplina-smerenie-si-care-aduce-duh-dumnezeiesc-si-har-ceresc/

BDD-A25407 © 2016 "Petru Maior" University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:54:01 UTC)